

הארץ

בז'יגר

"סוכריות שנאו זו זה עתה. להקת 'בת-שבע'"

אישית לוחצת

מאופקota מואר.

דורייד טיצ'ינל הוא רקדן מרקיוני "בת-שבע", שכא 말හתו של אודור נהריין מנירוווק. עבדותנו נקראת "סוכריות שנאו זו זה עתה" (אפשר לתמהה על כך שיש שאיות כתביanganlit שבתכנית, כי

"fresh" כתובים ב"ע", ולא כפי שנapse שם). מלני ברסוו, עירית הרמן, תמי וייניג, אוו לי ויעדו תרומר מתרוצצים, מיכס זה את זה ובמקל שבקצהו כפתח-זומי (גימיק די משעשע), אבל כבר אמר שייקספיר: הרבה מהומה על לא מאומה. היה משחו אמורפי ונעדר ממשמעות כל המרצף המתפזר הזה, שאנו מעד על מחשבה תונעתי או צורנית מגובשת.

שתי העברות של אצ'יק גלייל, הדואט "דו-יעית" ב"גונינים" והדואט בין רקסן לצלילי, שבעצם עברב שהוקדש לאוגורה למלחמה באידם, עוררו סקרנות, והתרברג גם פעעם, בעבורה רבת-הדק - שכזבעה על ידי ג'יי אוגן, מלני ברסוו, מריו קרדוסו, סוניה ד'אורוליאן ג'יסט, עירית הרמן, אROLיל, אורית קינגן, אוו לוי, עידור תרדרם, תמי וייניג, יוסי יונגןמן ונורית ולטני - שהוא אכן הוור על עצמו וכי יש לו מה-הציע.

"מפלצת הגינה הקטנה שלוי" הוא בעצם מונון, שבו סלאטס ושרים למוניהם, והוא רשייא לבוחר ולהעימים את צלחחך כטוב בעיניך. על הבימה ישב וג'קבנין, לולוג מקוק. על הבימה מתנהלת מכירה פומבית, והקהל, או רקדנים השתוללים בו, מרכבה כמחרים של חפצים, כגן אופניים ועליהם תנוף, עוגת יוסיזולדות עם נרות דולקים וכו'. ג'יי אוגן והא הכרו. לא רק בעבורה זו ממשיעים הרבה ריבורים, ומושם מה באנגלית דזוקא, לא לא צורך, לעתה.

תיקן מהלך המחול מתברר, שחפצים אלה, אחרי "נרכשו", משמשים נשוא ואבירוים בחלקו וריקוד השונים. למשל, יובל חלפי, המוקיאק, נושא לו רכב על האופניים, ומנגן על קליזקשת, הגיצבים סביב לבימה, רעיזון מבריק לכשעמו, והעוגה ניתנתן לבסוף לוג הקלוישארדים.

אצ'יק גלייל אף עזיב את המסתה האזרחי הנמה, היפה, העשו שקיות-פלטטייק, אשר מתרומם ברגע מסוים ומגלה שורה של אוביומים (זה המונח העברי הנכון ל"פנימיות") של גלגוליטרטקו ענקים, שרקנרים קבררים בהם תחללה את עירו ואחר כך משתעים בהם. לא רק בעבורה זו בלט עירו תרדרם, שהוא כיו

ביקורת מחד

□ גירא מנוו

להקת "בת-שבע" בתכנית חדשה: "תחת להין" כניתה החדשנית של להקת המוחל "בת-שבע" כוללת בכורות מאות שלשה יצירות צעררים, ושת עיבורו, שאף הוא לא בצעו עד כה על ידי הלהקה, מאות מנהלה האמנותי, אודור נהריין.

אני מניה שהדבר נכון ומדובר, אבל כל ספק ניכר בהתקה כיון סגנוני חריש, של מה שאולי אפשר להגדיר - בהיעדר מונח מדויק יותר - ככימותות פוטס-מודרנית, משמע שימוש באכזרי הבימה עצמה ובאמצעים כמו תיימרים מחושים אחרים לעצב בהם את התנועה, שאינה ריאלית דזוקא. היא על פי רוב סוריאליסטים, ואינה נשענת על המוסכמות ה"מודרניות" של פעם, על הבעת רעונות מופשטים או פילוסופיים, "נסוגים".

"מה שנותר" מאת ענת דניאלי (מוסיקה) מתחל בrels, מתוך האופרה שלו "דיידן ואניאס" מתחילה במוחה בימתיות מרשימה. על "הצוגם" (אתם צינורות המזוים בדרך כלל מעלי הבימה ועליהם תלויים מסכים ווגיפתאלה), שאינם חשפים כוגיל לעינו של הצופה, והפעם הורדו עד קצת מעל מטר אחד מעל רצפת הבימה, כמו בזום שהחשלמים תולים עליהם את כליהם - תלויים כזיקות שהרקדנים, לבושים בגופיות ובכתחותnis לבנים).

לאט לאט אחדים נושרים לרצפה, אחרים מנסים לשוב ולהתולות בציגורו. התאורה הגדירתית מאירה את היזורים הישנוניים הללו בפלטויות רכה. הם זוחלים ומתגלגלים. עולם תחthon של מתחים לכל דבר.

בעיני רוח ראייתי איך אולי יתרומו הציגורות, והרקדנים נגשו מהם, איך ינסו, אולי ללא הצלחה, לשוב ולהדוחו בהם. אבל למעשה דבר מכל אלה לא קרא. הכו-איגראפתי הצערה כמובן אינה חייבות לנחש מה דמיינתי לעצמי, גם אני היתי מסתפק ברעונות שלה, לו הוי כאלה במוחלו. אבל ענת דניאלי שתה, לדעתי, בשיאה נפוצה מאוד. לציירה אמנותית נחוצים לפחות שלושה רעונות בסיסיים, כדי שתיה בידי היצור האפשרות ליצור ניגודים בין